

Το συσκευαστήριο

Χανιά, 3 Φλεβάρη 2022

Αγαπημένη μου ξαδέλφη, γεια σου!

Ελπίζω να είστε όλοι καλά, έτσι θέλω να σας σκέφτομαι. Καλά και απ' έξω και από μέσα σας. Κι εγώ καλά είμαι, αν και αρκετά κουρασμένη για να είμαι ειλικρινής. Αισθάνομαι σαν τον Βέγγο, καληώρα, συνεχώς σπίτι-δουλειά, δουλειά-σπίτι. Παντού τρέχοντας.

Κι αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι γιατί δεν αδυνατίζω, βρε αδερφέ! Αφού τρέχω, δεν περπατάω. Ξέρω ότι καίγεσαι να μου πεις ότι ένοχα είναι τα γλυκά που κάνω. Δηλαδή πες μας τώρα ότι η αγνή πορτοκαλόπιτα ή η σεμνή κι απέριπτη σοκολατόπιτα ή τάχα η αθώα βάφλα με τη σκέτη μερέντα έφταιξαν! Ή ακόμα ακόμα το καπιτί το αλμυρό που θες μετά, ένα πατατάκι ας πούμε, ένα αμυγδαλάκι, ας είναι και φυστικάκι. Στο κάτω κάτω της γραφής, βρε αδερφέ, τα λες και super foods!

Όχι, δε φταίνει αυτά και άλλα πολλά για τα κιλά μου, δεν το δέχομαι. Κάτι άλλο θα είναι, πού θα πάει, θα το βρω. Λοιπόν να σου πω και τα νέα μου, ξέρω ότι τα θες πολύ και πάντα.

Η δουλειά του φετινού χειμώνα στο συσκευαστήριο πορτοκαλιών είναι όπως όλες οι δουλειές, με τα καλά της και τα κακά της. Το να συσκευάζεις πορτοκάλια δεν είναι και καμιά επιστήμη, έτσι λένε, είναι κάτι σχετικά απλό. Εσύ απλώς πρέπει να βρεις το σωστό μέγεθος για τη σωστή συσκευασία, το ίδιο σχήμα, το ίδιο χρώμα. Καμιά παραλλαγή στο πορτοκαλί! Κι οπωσδήποτε χωρίς ρωγμές, χωρίς σημάδια, χωρίς ρυτίδες και πανάδες, μη σου πω κιόλας!

Κι όλα αυτά σε δυόμισι λεπτά, μην είναι τρία, μην είναι τρία παρά κάτι! Γιατί το τέταρτο του λεπτού είναι που κάνει τη διαφορά στην απόδοση. Αμ πώς, μελετημένα πράγματα! Εξάλλου μετριέται η απόδοση μ' ένα πολύ απλό τρόπο, σε κάθε συσκευασία που ετοιμάζουμε αναγράφουμε τον προσωπικό μας κωδικό. Εμένα είναι το νούμερο 35 που είναι και η ηλικία που με εκφράζει. Τι κι αν γεννήθηκα πριν 53 χρόνια! Άλλο αυτό...

Τους κωδικούς μας τους δίνει ο κ. Αγησίλαος, ο επιστάτης μας, ένας εξαίρετος κύριος περί τα 60 χρόνια πάνω κάτω. Είναι πολύ συμπαθητικός, στ' αλήθεια είναι. Αλλά κι αυτός πόσο να αντέξει, άνθρωπος είναι, έχει και νεύρα κι αυτά έχουν τα όριά τους. Τριάντα γυναίκες είμαστε εκεί μέσα, παρακαλώ. Ούτε μία ούτε τρεις, τριάντα! Μια με τα ορμονικά μας, είτε περίοδος είναι αυτό είτε κλιμακτήριος, μια με τις φιλίες μας. Να πούμε και τα νέα μας, να μην τα πούμε; Τι πάει να πει δουλειά είναι, δεν είναι καφενείο! Άσε τις αντιζηλίες μας, ποια θα φτιάξει τα καλύτερα πορτοκάλια, η παλιά με την εμπειρία ή καινούρια με τη φρέσκια ματιά; Εδώ σε θέλω. Λες και θα πάρουμε κανένα βραβείο!

Έτσι που λες ο κ. Αγησίλαος. Τι να κάνει ο άνθρωπος, προσπαθεί, με πολλή ευγένεια ομολογουμένως, να μας ησυχάσει και να μας κατατάξει.

Άσε τα φλερτ! Αχ αυτοί οι άντρες, αυτοί φταίνε πάντα. Εμ βέβαια έχουμε και άντρες, βρε ξαδέρφη, στη δουλειά, μόνες μας θα σηκώνουμε τις κλούβες; Όχι ότι δεν μπορούμε, μωρέ και το κλαρκ θα οδηγήσουμε και το φορηγό θα φορτώσουμε, αλλά αφού έχουμε τους άντρες, ας είναι οι άντρες για αυτές τις δουλειές. Τι, να μη δουλέψουν οι έρμοι, επειδή εμείς είμαστε τόσο άξιες; Παρακαλώ, όχι ρατσισμός στο δυνατό φύλο!

Έτσι που λες, Χρυσούλα μου, ο κακός χαμός γίνεται με τα λιγοστά και κάθε ηλικίας αγόρια που διαθέτουμε. Καλή στα μαθηματικά δεν είσαι αλλά για κάνε υπολογισμό, παρακαλώ: 30 γυναίκες εμείς, 6 άντρες αυτοί, τι λογαριασμός βγαίνει; Να σου πω εγώ, το μαύρο μας το χάλι βγαίνει, αλλιώς το μάλε βράσει!

Άμα δε δεις πώς πάμε το πρωί στο συσκευαστήριο... Ούτε στα μπουζούκια! Δε λέω, τη ρομπίτσα μας τη σιέλ τη φοράμε όλες από πάνω αλλά από κάτω... Μιλάμε για υπερπαραγωγή! Τι μπλούζες με στρας, τι παρδαλά χρώματα, τι παντελόνια με παγέτες. Αμέ! Στα παπούτσια, δεν μπορώ να πω, κρατιέται η ισορροπία, τα αθλητικά δίνουν ρεσιτάλ ερμηνείας μέσα στην απλότητα κλισέ χρωμάτων, άσπρο –μαύρο-κόκκινο.

Με το δίκιο σου θα με ρωτήσεις ποια απλότητα όταν το πρωινό μακιγιάζ το λες και βραδινό. Η αλήθεια είναι ότι στη δουλειά οι γυναίκες αναδεικνύουν την καλλιτεχνική φλέβα μέσα τους. Εσύ να δεις όλες τις αποχρώσεις του ουράνιου τόξου πάνω στο βλέφαρο και να αναρωτηθείς Πού είμαι η γυναίκα, σε συσκευαστήριο ή σε έκθεση ζωγραφικής;

Αλλά πέρα από την εμφάνιση αυτό που μας κάνει να ξεχωρίζουμε είναι η επαγγελματική αλληλεγγύη. Δεν το πιστεύεις; Καλά κάνεις, τα πισώπλάτα μαχαιρώματα πάνε κι έρχονται. Τα πηγαδάκια των 3-4 ατόμων επιβάλλονται για να ανταλλάσουμε σχόλια για τα άλλα πηγαδάκια. Και πάντα για θέματα μεγίστης σημασίας, όπως πώς ταίριαξε η μπλούζα αυτή μ' εκείνο το παντελόني! Λες και τα πορτοκάλια δε θα συσκευαστούν με λάθος dress code!

Αμ τα χτενίσματα; Κάθε μέρα μπιστολάκι, κάθε μέρα ισιωτική χωρίς να λείπει το κρεπάρισμα. Τι Νίτσες Μαρούδες και τι Βουγιουκλάκη! Εμείς είμαστε μπροστάρισσες! Εργάτριες σου λέει ο άλλος! Αμ δεν ήξερες, δε ρώταγες; Πρέπει να πληροίς συγκεκριμένες προϋποθέσεις για να γίνεις συσκευάστρια!

Έτσι το πάμε, καλή μου, ολημερίς και στα δύο διαλείμματα που κάνουμε δεν αλλάζει το τροπάριο, παρά μόνο κοιτάει η μια τι τρώει η άλλη, μπροστά μας. Σχεδόν τίποτα, αλλά πίσω μας... Έχουνε κάτι ωραίες τσέπες οι ποδιές μας, ό,τι θες χωράει μέσα. Και κοντοσούβλι μη σου πω!

Εντάξει, υπερβολές θα που πεις εσύ. Κοντοσούβλι μπορεί όχι αλλά μπισκότα, σοκολάτες, τοστ ναι. Μέχρι και σουβλάκι πήρε το μάτι μου, όχι στο διάλειμμα να μας

βλέπουνε, αλλά στα κρυφά. Και να αναρωτιέται μετά ο ελεγκτής γιατί τα πορτοκάλια μυρίζουν σουβλακίλα! Άχνα εμείς!

Το ωραίο ίσως και το πιο αληθινό είναι το απόγευμα όταν σχολάμε. Με τι αβρότητα, με τι μέλι στη φωνή χαιρετιόμαστε και ευχόμαστε η μια στην άλλη καλή ξεκούραση, στο καλό, πρόσεχε τον εαυτό σου. Με χαμόγελο πάντα, που θέλω να πιστεύω ότι δε σχηματίζεται μόνο στα χείλη αλλά βγαίνει από πιο βαθιά, απ' την καρδιά μας.

Έτσι που λες, ξαδελφούλα μου γλυκιά. Αυτές είναι οι ανεπανάληπτες στιγμές που περνάω στο πορτοκαλί περιβάλλον των πορτοκαλιών. Σ' αφήνω τώρα, πρέπει να στολιστώ και να μακιγιαριστώ για να πάω στη δουλειά, έχω και μια πορτοκαλόπιτα στον φούρνο!

Σε γλυκοασπάζομαι απ' την καρδιά μου,

Η συνονόματη ξαδέρφη σου.